

Kærlighedskatten

Grangårdvej nummer 6 er hvor jeg bor. Jeg kan ikke helt huske, hvad byen hedder, men jeg ved i hvert fald at vi bor i Danmark. I Jylland, i en lille by. Jeg tør ikke lige spørge min mor lige nu, hun har det ikke så godt. Hun er tit sur på mig, selv om jeg ikke har gjort noget forkert. Hun siger, at det er min skyld hun er som hun er, og at det er min skyld, at hun ikke kan gå lige og sover så meget, som hun gør. Min mor har ikke noget arbejde, hun bliver hjemme og passer på huset, som hun siger. Jeg sover ikke så meget om natten, jeg kan ikke, men mor har sagt jeg ikke må gå ind til hende, for hun har besøg af nogle af sine 'venner', som hun kalder dem.

En middelmådig by er der hvor jeg bor. Der er en del marker der hvor jeg bor. Jeg ved ikke om jeg kan lide, der hvor jeg bor. Der er mange træer, men der er også en brugsen købmand. Træerne taler næsten, selvom de er helt stille. Kan bruge mange timer på at lave ingenting og være udenfor. Det giver mig ro indeni, der er så meget uorden i mit hoved, jeg kan næsten ikke klare det. Så når mit hoved dunker på grund af alle de grimme tanker jeg nogle gange har, går jeg udenfor og kigger på rolige stille ting. Når jeg har lyttet til træerne længe nok, kan jeg gå ind igen. Indtil tankerne bliver for meget igen.

Jeg kan godt lide at jagte naboens kat, den hvæser hver gang den ser mig. Så kaster jeg bare en sten på den så plejer. Så løber den som regel væk. Mig og nogle af mine venner fra skolen. De hedder; Jonas, Johannes og Jacob. Johannes har aldrig set hans far, ligesom mig selv, men han har mange søskende, rigtigt mange. Men kun en af hans brødre har samme far som ham selv. Johannes har altid langærmede trøjer på, jeg har aldrig set hans arme, men jeg så engang hans mave. Den var helt blå og somme steder var den gul, og vi må heller ikke røre ham, det kunne han ikke lide. Johannes er lederen af vores gruppe, han styrer os andre, og vi gør hvad han siger. Ellers er vi ikke en rigtig gruppe.

Jeg har det ikke godt. Jeg føler mig ensom. Jeg er bange. Pædagogerne i min skole snakker om mig tit. De siger jeg er udadreagerende og at jeg har manglende evne til at kommunikere med andre på min alder. Jeg ved ikke hvad det betyder. Jeg ved bare, at jeg godt kan lide at slå ting, børn, voksne, dyr, ALT. Mit hoved siger, jeg skal gøre tingene, det ikke altid jeg godt kan lide hvad den siger til mig, men jeg gør som regel altid, hvad den siger ellers får jeg det dårligt. De eneste venner jeg har er min gruppe, selvom de alle sammen må bestemme over mig, så bliver jeg stadig i gruppen. De er de eneste, jeg har.

Der var en mand inde hos min mor i nat. Hun siger det er en af hendes venner. Jeg forstår bare ikke hvorfor jeg ikke må møde min mors venner, det kunne vel være noget voksen noget som jeg ikke ville forstå. Det er det formentlig. Jeg kan godt lide blod for resten, jeg synes det er pænt, den helt røde farve gør mig godt tilpas. Jeg får tit tanker om blod. Når jeg ser blod i virkeligheden eller på TV bliver jeg glad. Selvom de andre i gruppen ikke så godt kan lide det. Det ville være sjovt hvis vi jagede katten sammen men det gider de ikke. For de kan ikke lide blod. En dag så jeg den, den var grå og tyk, den var tyk fordi der var nogen der elskede den og gerne

ville fodre den lidt for ofte. Jeg er tynd, tynd og splejset. Ingen elsker mig. Heller ikke min gruppe. Mit hoved var meget ondt den dag, meget mere end det plejer. Jeg løb efter den grå tykke kat, som nogen elskede, jeg fangede den. Jeg klemte og klemte til jeg ikke kunne mere. Bum ikke mere kærlighed til den kat. Ingen skulle finde ud af, at kærlighedskatten var væk, så jeg gravede den ned, et sted ingen ville finde.

Jeg køber selv ind, jeg tager penge fra min mor så jeg kan købe mad til min madpakke. Hvis der ikke er nogle penge panter jeg flasker. Der er mange flasker hjemme, flere end jeg kan tælle til. Lærerne spørger tit om jeg har det godt derhjemme. Svarer altid ja. Det har mor sagt jeg skal gøre, hun har sagt der sker noget forfærdeligt hvis jeg siger nej til det spørgsmål, så jeg siger ja. De spørger mig hele tiden, det gør min hoved sur og irriteret. Jonas og Jacob er heldige. Deres forældre elsker dem. De er kærlighedsbørn. Lykkelige forældre, lykkelige børn, madpakker, villa, Volvo og vovhund. Jonas og Jacob skal ikke dø, de er min gruppe. Min hjerne siger mærkelige ting til mig. Den gider ikke holde sin kæft.

Det var fugtigt hjemme, koldt og med en sjov lugt. Malingen på væggene havde forskellige farver og skallede ned, som om væggene ikke gad at have tøj på mere. Min mor var glad i dag, hun vækkede mig. Med sine røde Pall Mall var hun glad. Hun spurgte hvorfor der lugtede sådan. Jeg kunne ikke sige hvorfor, men der lugtede ret meget af noget råddent lort. Mor afleverede mig i skole i dag, men det var ikke hende der hentede mig. En dame med grøn fleecetrøje og mørkeblå bukser med de rundeste briller nogensinde. Hun hentede mig, hun var glad, gladere end mor. Hun snakkede rigtigt meget. Men hun kørte mig ikke hjem, hun sagde jeg ikke skulle bo hos mor mere. Hun sagde mor havde svært ved at tage sig af mig.

Damen med de runde briller skulle hente mit legetøj. Hun hentede mine biler, mit tøj, mit modellervoks, alle mine ting. Hun fandt kærlighedskatten. Den havde det ikke så godt, men alligevel har jeg lyst til at være den.